

HET GROTE VERZET

FISHER SERIES
BOEK 1

J.C. BLOM

Het grote verzet, door J.C. Blom

Copyright© 2023 J.C. Blom

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hardcover ISBN: 9789464807455

Paperback ISBN: 9789464807233

Ebook ISBN: 9789464807189

Omslag en interieurontwerp door Studio Blom

De klep van zijn laptop gaf wat tegenwicht. Het toetsenbord lichtte op als de ogen van een groene draak. Hij kreeg niet de kans om in te loggen, want in een flits verscheen er een foto die het hele scherm vulde en flikkerend riep dat er gevaar dreigde. Druppels zweet verschenen op zijn voorhoofd.

Opnieuw gehackt! Weer zo'n foto...

Geïrriteerd duwde hij de laptop van zich af. Zijn bril kletterde op de grond onder het bureau. Hij duwde zijn handen af tegen z'n bureau waardoor zijn stoel hard naar achteren reed en een bonk tegen boekenkast tot stilstand kwam naast de plank waarop de flessen stonden. In een automatische beweging greep hij met een zwaai naar zijn naamgenoten en twee beste vrienden; John Barr en Johnnie Walker. Met het servet, bedoeld voor een vochtige fles champagne, veegde hij over zijn voorhoofd en tilde het deksel van de zilveren emmer met het gouden logo van Fisher Pharmaceuticals. De ijsblokjes rinkelde aangenaam tegen het glas. Het brandende vocht verdoofde niet alleen zijn mond. Zijn hoofd stil, ogen

die schichtig rondkeken, alsof de dader verstopt zat in een van de boekenkasten die reikten tot aan het hoge met sierlijstjes versierde plafond, alles op maat gemaakt, geheel passend bij de stijl van zijn postuur en karakter. De foto bleef in zijn geheugen plakken als een vlieg op een kleverige vliegenvanger.

Die hufter! Wat wil hij hiermee nu bereiken? Filmpjes gingen in zijn gedachten voorbij, met achtervolgingen van paparazzi en waanzinnig geworden mensen die voor zijn huis bivakkeerden. En daar bovenop kwam ook nog dit dagelijkse ritueel; achtervolgd worden door foto's die op al zijn apparaten verschenen.

Z'n binnenzak trilde en hij greep, gedesorienteerd door de alcohol, onhandig naar zijn mobiel.

'Hé John, hoe is het?'

'Hé Philip jongen, wat goed dat je belt. Nu je het vraagt..., 't gaat slecht.' Hij keek nog eens naar het ijs dat in het gouden vocht rondcirkelende en vroeg zich af of het wel verstandig was dat hij de telefoon opnam als hij in zo'n staat verkeerde.

'Vertel...'

'Zoals ik je eerder heb verteld, die foto's die op al mijn apparaten tevoorschijn komen, weet je wel...?'

'Ja, dat heb je me laatst verteld.'

'Ik heb mijn wachtwoorden nu meerdere malen gewijzigd en het blijft maar doorgaan. Zelfs een IT-bedrijf kan de hacker niet traceren.'

'Tjonge, dat is dan wel een goeie.'

'Inderdaad... Zo eentje had ik vroeger graag in dienst gehad,' zei John en voegde er zuchtend aan toe: 'Ik voel me gevangen in m'n eigen huis.'

'Wat dat betreft, ben je niet de enige. Er zitten miljoenen mensen in quarantaine.' Het bleef stil.

'Ik kan geen medelijden met je hebben. Ik kan alleen achter

mijn cliënten staan die behoorlijk beschadigd zijn. Je zult jezelf bij elkaar moeten rapen en zaken op orde moeten stellen.’

John nam nog een slok. ‘Was het maar zo eenvoudig.’ Zijn stem kraakte. Hij schraapte zijn keel en hoestte een paar keer terwijl hij de telefoon hoog boven zijn hoofd hield en ging verder: ‘Er vliegen hier drones over het huis en ik weet bij God niet wie me allemaal in de gaten houden; of het goeie of kwaaije zijn. Ik kan nog steeds niet helder op een rijtje krijgen hoe het is gelopen.’

‘Het wordt wel tijd, John.’ Zei Philip kortaf en zonder een greintje medeleven ging hij verder, ‘we zijn nu drie jaar bezig en nog niets opgeschoten. Je moet jezelf onder controle zien te krijgen, anders kan ik die zaak niet voor je blijven doen.’

John kreunde, wreef over zijn ogen en keek vervolgens door het raam waar zojuist een reiger naast het zwembad was neergestreken. Hij kneep zijn ogen samen om helder na te kunnen denken en slaakte opnieuw een diepe zucht.

‘Ja Philip, ik moet mezelf bij elkaar rapen. Ik weet het.’

‘Ik kom binnenkort bij je langs om wat zaken te bespreken. Zorg ervoor dat je het helder krijgt, oké?’

‘Ja man, tot dan.’

Hij keek weer naar de foto op zijn laptop. Hij was nu nog redelijk nuchter waardoor de confrontatie met deze foto hem een dreun had gegeven. Het was hem allemaal te veel. De filmpjes in zijn hoofd kwamen achterelkaar: beelden van mensen met neurologische aandoeningen, voetbal professionals die tegen de vlakte waren gegaan, misvormde baby’s. Lege straten in de tijd van de eerste lockdowns, beelden van mensen op balkons, muziek makend en met elkaar pratend van zo’n afstand, zaten opgesloten in hun huizen, boze en verdrietige lui die hun baan of hun bedrijf hadden verloren. Grote demonstraties en rellen die waren uitgebroken nadat de verplichte QR-code was ingevoerd. Alsof er

iemand tegenover hem zat die luisterde naar zijn gedachten, haalde hij zijn schouders op zoals hij had geleerd om zorgen los te laten, maar hij bleef gefrustreerd. Blijkbaar had men behoefte aan een zondebok en daar was hij er duidelijk een van geworden. Z'n vuisten kwamen hard neer op het bureau. Alles schreeuwde vanbinnen. *Die idioten!* Wie zou de waarheid uit zijn mond geloven als de hele wereld hem bij voorbaat al had veroordeeld? Spijt had hij over de keuzes die hij had gemaakt en dat hij zo naïef was geweest. Kon hij de tijd maar dertig jaar terugdraaien. *Als ik die studie chirurgie had gedaan, dan was alles anders gelopen.* In plaats daarvan kreeg hij te horen: “Nee, helaas meneer Fisher, u bent uitgeloot. Er is nog wel ruimte bij farmacie,” had de mevrouw van de administratie gezegd, “of bij bedrijfseconomie, daar is ook nog plaats.” Hij had duidelijk het gevoel gekregen dat de oorzaak zijn niet-elite afkomst was, want hij zag bij die studies alleen die kereltjes van rijke ouders rondhuppelen. Geen hersens, maar geld genoeg om hun studie te betalen en er zelfs nog een paar jaar langer over te doen. Met de studiefinanciering die hij ontving, moest hij doorgaan en kon hij niet anders dan voor een andere studie kiezen, hij kon niet nog een jaar wachten totdat hij ingeloot werd. Uiteindelijk was hij tot het inzicht gekomen dat hij überhaupt nooit ingeloot zou worden.

Zijn streng christelijke opvoeding had hem tijdens de studie farmacie vaak in tweestrijd gebracht. Hij hoorde nog de stem van zijn vader die hem veroordeeld en streng toegesproken had dat mensen niet naar een dokter moesten gaan en geen geneesmiddelen moesten nemen, want dan verloochenden ze de Heer. Hij had er vier jaar lang over nagedacht. Mogen christenen geen dokters raadplegen? Hij had de conclusie getrokken dat God de mensen als intelligente wezens heeft geschapen en ze het vermogen heeft gegeven om geneesmiddelen te ontwikkelen en te

leren hoe ze hun lichamen kunnen repareren. Er is niets mis met de toepassing van deze kennis en deze vaardigheden voor lichamelijke genezing. Hij besloot dat artsen kunnen worden gezien als een geschenk van God aan de mensen. Een manier waarmee God genezing en herstel brengt. En daarmee had hij het voor zichzelf verantwoord en kon zo de discussie met zijn vader eindelijk beëindigen, die stuurs de andere kant op had gekeken, want hij was nooit eerder op die manier tegengesproken door zijn zoon.

Hij dacht na over het bedrijf dat hij na zijn studies had opgericht, Fisher Pharmaceuticals. Het was hard gegroeid in het begin. Hij zag Bianca voor zich bij hun eerste ontmoeting, de liefde van zijn leven. Ze waren als stroop en pannenkoek en binnen een jaar getrouwd. Zijn ouders waren lid van de zwarte kerk en konden het op zijn zachtst gezegd niet waarderen dat ze zichtbaar zwanger was op de dag van hun huwelijk. "Jullie moeten je schamen", hadden ze gezegd op het moment dat er een rij achter hen stond om het bruidspaar te feliciteren. Alle gasten waren stilgevallen en hadden zich naar hen omgedraaid om de schandalige scène te kunnen volgen. Hij had zijn vader en moeder om beurten diep in de ogen gekeken en hen bedankt voor de ouders die ze voor hem waren geweest. Door de stabiele opvoeding die ze hem hadden gegeven had hij zijn studies kunnen afmaken en verzocht ze vervolgens vriendelijk om het feest te verlaten; dit was niet de dag of het moment om op het strafbankje te worden gezet. Hij was een volwassen man en dat hadden ze maar te respecteren. Zijn vader had niet na kunnen laten om zijn betoog af te maken; dat het ongehoord was dat het geen kerkelijke inzegening was geweest. Dat vonden ze des te schandelijker en ze hadden geweigerd om hen de hand te schudden en te feliciteren. Sinds die dag had hij ze niet meer gezien en via via vernomen dat zijn ouders beide vijf jaar geleden tijdens de eerste uitbraak van corona waren overleden.

Terugkijkend op zijn jeugd was het enige religieuze dat hij ervan had geleerd dat hij zich gezegend voelde dat hij voor zichzelf kon denken, waardoor hij zich bevrijdt voelde. Hij walgde van die zwartkijkers en doemdenkers. Hij wilde niet leven zoals zijn ouders. Hij wilde niet arm zijn en genoegen nemen met een boterham met tevredenheid. Hij zou het anders gaan doen!

Kort erna was zijn zoon geboren. Hij was gelukkig geweest, en toch wilde hij meer.

Altijd maar meer, meer, meer. Hij haatte dat gevoel nu, die hebzucht, dat verlangen naar macht en geld. Daarom had hij succesboeken verslonden en buitensporig dure workshops gevolgd bij succesgoeroes. Zakenlieden van over de hele wereld kwamen daar naartoe met de wens om nog rijker en succesvoller te worden. En dat wilde hij toen ook. Daar had hij geleerd om zijn emoties uit te schakelen door mensen doelbewust uit te kaffen. En langzamerhand was hij de gevreesde CEO geworden. Bakken met geld had hij vervolgens verdiend waardoor zijn bedrijf was uitgegroeid tot meer dan vijfhonderd werknemers met vestigingen in meerdere landen. Tot op het moment dat hij een topmanager toespeeld had gekregen van een commissaris die veel in de pap te brokkelen had in het bestuur van Fisher. Een kort telefoontje, "die en die komt zo langs en die moet je aannemen". Aan de toon kon hij opmaken dat er geen tegenspraak werd geduld. Hij had het er gewoon mee te doen.

Eigen bedrijf me hoela. Hij had niets meer te zeggen gehad in de periode nadat zijn bedrijf groot was geworden en het volgens de wet verplicht was om een bestuur te hebben. Hij had niets meer te zeggen gehad over wat er werd geproduceerd in het lab en hij had niets meer te zeggen gehad over zijn personeel. Die zogenaamde topmanager hield er wat harde verkooptechnieken op na. Hij droeg de mensen van de marketing op om ervoor te zorgen dat

de artsen met cadeaus werden beloond als ze medicijnen van Fisher Pharmaceuticals zouden voorschrijven. Achteraf bleek dat dit de marketing was die door alle farmaceutische bedrijven wereldwijd werd gevolgd.

Wat hij had verwacht, gebeurde. Na enkele jaren begon de ellende, zijn bedrijf kreeg een enorme boete voor fraude en hij moest miljoenen aan schadevergoedingen uitkeren door de ernstige bijwerkingen die bepaalde medicijnen hadden veroorzaakt en mensen nog zieker maakten dan ze al waren. Het bedrijf stond aan de afgrond van een faillissement en het bestuur was ineens niet meer bereikbaar.

Hoe bijzonder opvallend was dat allemaal geweest. *Ik heb ervan geleerd*, dacht hij. Hij was er nog steeds trots op dat hij direct de touwtjes zelf weer in handen had genomen en meteen alle bestuursleden had uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel. Vervolgens had hij onder zijn eigen personeel de juiste mensen gevonden om in het bestuur plaats te nemen. Het bedrijf floreerde daarna opnieuw en maakte prima medicijnen en de reputatie van het bedrijf werd hersteld. Tot het moment dat een man zonder afspraak zijn kantoor was binnengelopen. Een vreemde vogel. Zwarte zonnebril en hoed en een muf stinkend zwart pak. Het was precies in de periode dat de Matrix uitkwam, waardoor het leek alsof hij zelf in die film was beland. Na zijn monotone praatje, wat John moest gaan produceren en wat hij wel en niet moest doen bij de fabricage van medicijnen, had hij die vent te kennen gegeven dat hij kon ophoepelen. Met een rood hoofd had John deze zogenaamde Agent Smith de deur gewezen. Toen de deur achter hem dicht was gevallen had hij er een deuk in getrapt.

Vanaf dat moment begonnen de dreigementen. Een man van het CDC belde. Die zei hem dat ze hadden gehoord dat hij niet wilde meewerken, maar dat als hij nog goedkeuring wilde krijgen

voor de nieuwe medicijnen die ze ontwikkelden, moest hij gewoon doen wat er van hem werd gevraagd. Ze werkten samen met buitenlandse autoriteiten die de medicijnen moesten goedkeuren voor verkoop in de rest van de wereld. Hij stond met zijn rug tegen de muur en kon niet anders dan opvolgen wat er van hem werd geëist. Tenminste, dat dacht hij toen. Nu wist hij inmiddels beter.

Financieel ging het hem voor de wind, maar hij voelde zich verscheurd tussen zijn gevoel van goed en kwaad. Hij was niet meer de vrolijke man die hij vroeger was. Altijd op zijn hoede, want er werd op hem gelet.

Dat was het dus geweest in de beginjaren. Allemaal uiterlijke schijn. Een succesvol bedrijf, en een groot huis midden in het bos in Bilthoven. Ze reden in de nieuwste en grootste auto's. Zijn bedrijf bezat een privéjet waarmee hij voor zaken de meeste landen in de wereld bezocht. Maar hij was continu bang, want wat als men eens wist wat er allemaal achter de schermen gebeurde...

Bianca en Tom reisden regelmatig met hem mee als het schoolvakantie was. Bianca had het geen probleem gevonden als hij alleen op reis moest. Ze had haar eigen bezigheden. Ze hadden een tuinman, een huishoudster, op kantoor een team secretaresses, en thuis had hij een persoonlijke assistent tot zijn beschikking.

Hij keek nog eens naar de foto op zijn bureau. Nu was alles en iedereen waar hij van hield uit zijn leven verdwenen.

“Ik ga weg”, had ze gezegd. Haar geliefde, naar nieuw leer ruikende Louis Vuitton koffers, stonden opgestapeld naast haar in de hal. Geschrokken had hij gesmeekt: “Bianca, alsjeblief niet doen, niet nu, ik heb je nodig.” Ze had hem een minuut lang aangekeken, alsof ze twijfelde, maar ze had zich omgedraaid, haar koffers gepakt en zonder verder iets te zeggen had ze de deur achter zich dicht getrokken. Hij was daar lang blijven staan, als de

karakters in *The Wizard of Oz*, versteend, niet in staat om zich te bewegen, omdat hij bang was dat hij werkelijk zou breken. In de dagen erna was zijn hart kil en koud geworden en het had lang geduurd voordat het was ontdooid. Sindsdien had hij niets meer van Bianca gehoord en hij was te koppig geweest om haar achterna te gaan of te bellen, want zij had hem toch verlaten? Zijn Bianca, waarmee hij vijftientig jaar lief en leed had gedeeld, was zomaar van de een op de andere dag, uit zijn leven verdwenen. Kon hij het haar nog kwalijk nemen? Door al die problemen had hij geen aandacht voor haar en Tom gehad. Hij staaarde naar het inmiddels zwart geworden beeldscherm van zijn laptop en de beelden in zijn hoofd vulden het scherm.

En Tom? Na al die toestanden van drie jaar geleden wilde zijn zoon niets meer met hem te maken hebben. Hij had hem per ongeluk weleens gespot als hij in de keuken zat, op bezoek bij de huishoudster, die Tom al vanaf zijn geboorte kende. Dan leek het alsof het huis weer een andere kleur kreeg, lichter was. Maar nu vond hij dat Tom een landloper was geworden met zijn rare ideeën en zijn rasta haren. En toch miste hij hem vreselijk, zijn enige zoon.

De as viel op de grond. Hij drukte met zijn geel geworden vingers het stompje uit en schoof met zijn voet geïrriteerd de as weg. Z'n nagels drukten in zijn gebalde vuisten.

Hij moest ontspannen, hield hij zichzelf voor en pakte de fles die hij opnieuw boven het glas hield totdat hij halfvol zat en sloeg het in een snelle beweging naar achteren. Is het glas halfvol of half leeg? Dacht hij. Het kwam zomaar bij hem binnen alsof er iemand in zijn oor stond te fluisteren.

‘Tja, ik heb liever een vol glas. Wat heb je nu aan een half glas,’ zei hij hardop en schonk de fles leeg. ‘Proost.’ En hief het glas naar zijn spiegelbeeld dat weerkaatste in het glas van de

boekenkast naast hem. Waarom zou hij zich nog zorgen maken over zijn bedrijf? Het was zijn bedrijf niet meer.

‘Ze zoeken het maar uit.’

Er werd op de deur geklopt. Hij staaarde verward die richting op en realiseerde zich dat er zich iemand achter die deur moest bevinden en zei met een dikke tong: ‘Kom maar binnen met je knecht.’

De huishoudster keek hem om het hoekje van de deur met een schuin hoofd aan.

‘Is alles goed met je? Ik hoorde je praten en dacht dat er misschien bezoek was die ik niet binnen heb zien komen.’

‘Nee hoor, Nellie, ik ben het maar.’ Hij liet zijn glas aan haar zien.

‘Dit is de schuldige van mijn gepraat’, zei hij met een tong die moeilijk te bedwingen was.

‘Aha, oké. Maar doet u wel rustig aan? We gaan zo eten en ik kan u niet naar bed tillen als u niet meer kunt lopen. De vorige keer heeft u hier de hele nacht in uw stoel geslapen. Ik hoop dat u nog weet hoe dat de volgende ochtend voelde,’ zei ze mopperend.

Hij keek naar haar met zijn rood doorlopen ogen.

‘Heb ik weleens gezegd dat je een kanjer bent, Nellie?’

‘Ja, dat heeft u wel vaker gezegd. Maar bedankt,’ zei ze nors. ‘Over een half uur is het eten klaar.’ Ze deed de deur met een net iets te harde klap dicht.

Nee, hij had geen zakelijke bezoeken meer. Het bedrijf dat hij met bloed, zweet en tranen had opgebouwd, was door een vijandige overname niet meer van hem en hij was uitgekocht.

Hij keek naar de foto op zijn bureau. Alles waar hij van hield stond daarop. Hij hoorde zijn eigen tanden knarsen en voelde zijn ogen vochtig worden. Ging het wel goed met ze? Konden ze zich wel redden? Hij had ze alles willen geven, als het maar weer net

zoals vroeger werd, toen ze nog samen gelukkig waren. Het geld kon hij nooit van zijn leven meer opmaken. Hij had genoeg. Geld kon hem niets meer schelen. Hij wilde zijn vrouw en zoon terug. Hij wilde zijn leven terug als gerespecteerd man. Zou dat ooit nog mogelijk zijn? Hoe kon hij bewijzen dat hij zelf een slachtoffer was? Hij had hulp nodig om zijn onschuld te bewijzen, maar hij had geen idee bij wie hij kon aankloppen.

Hij moest helder worden en pakte een zilveren doosje uit de la en snoof het witte poeder met een zilveren lepeltje naar binnen.

Er kraakte iets bij de tuindeuren. John keek verwaasd op en luisterde. Zijn nekharen gingen overeind staan. Het was al donker buiten. Een windvlaag liet de zware velours gordijnen die voor de tuindeuren hingen opbollen als zeilen in de wind. Hij had ze dichtgetrokken toen het ging schemeren. Nooit eerder was er iemand door die deuren naar binnen gekomen, hij maakte er alleen zelf gebruik van. Iedereen wist dat zijn kantoor zijn heiligdom was. Alleen de huishoudster kwam er om schoon te maken, en zijn persoonlijke assistent. Hij voelde dat er iets niet klopte en snel voelde hij naar de knop onder zijn bureau. Het gele vocht sprong gewillig over de rand van zijn glas, terwijl hij probeerde op te staan uit de zware leren stoel. In een dronken waas zag hij iemand tevoorschijn komen. *Verdomme waar is die bril.*

‘Wie is daar? Gerard, ben jij dat?’ riep hij richting het gordijn.

De tuinman had hij vandaag in de tuin zien werken, maar hij kon zich niet voorstellen dat Gerard nu, op dit moment, voor de eerste keer, en op dit tijdstip, via deze kant binnen zou komen.

De vage gestalte achter het gordijn kwam tevoorschijn.

‘Wat is dat? Wie ben jij? Wat moet je hier? Ben je gek geworden om zomaar binnen te lopen?’ riep John. Zijn hart ging tekeer. De indringer kwam achter het gordijn tevoorschijn en bleef bij de deuropening staan.

‘Zo, daar ben je dan,’ zei de indringer kalm.

‘Jij vreselijke man, jij duivel! Zit je lekker hier in je protserige huis aan je protserige bureau?’ zei hij vol walging en sarcasme. Hij kwam nog een stap dichterbij, waardoor John zijn gezicht kon onderscheiden in het vage licht van zijn bureaulamp. Zonder bril kon hij toch nog een grauwe huid, een stoppelbaard, rood doorlopen ogen zien en te los zittende kleding onderscheiden.

‘Het kan je niets schelen wat er met ons is gebeurd, hè.’ De kalmte van zijn stem had iets dreigends. ‘Wanneer neemt je nu eens je verantwoordelijkheid, John Fisher?’ zei hij met een neerbuigende stem en nam nog een stap naar voren waardoor hij nog maar twee meter van John af stond. John was voor zijn bureau gaan staan, wankelend door de drank, en voelde hij zijn hart in zijn keel kloppen. De paniek kroop langs zijn benen omhoog.

‘Dat wordt allemaal geregeld door de advocaten,’ zei John op de voor hem bekende autoritaire toon, ‘Je hebt niet het recht om zomaar mijn huis binnen te komen. Ik bel de politie als je niet direct vertrekt.’ Zijn hoofd bonkte van de spanning en zijn lichaam trilde. Kwam dat door de drank of de schrik, vroeg hij zich af.

De lucht zinderde van de spanning en John rook zijn eigen zweet. De man haalde iets achter zijn rug vandaan. Hij kon niet goed zien wat het was, maar de lengte van het ding gaf hem een alarmerend idee van wat het kon zijn.

‘Begrijp je ons verdriet dan niet?’ zei de indringer, terwijl er speeksel in zijn mondhoeken verscheen.

‘Wat mankeert jou toch, man! Zoveel mensen die lijden. Kan

het je dan helemaal niets schelen?’ De indringer zwaaide slungelig de knuppel van onder naar boven en liet hem daar dreigend maar wiebelend in de lucht hangen en hij deed nog een stap dichterbij, maar nu hief hij de knuppel strak en dreigend omhoog.

‘Als de overheid niets doet dan zal ik je wel je verdiende lesje leren.’

John voelde de spetters op zijn gezicht. Achter hem hoorde hij de deur opengaan, maar kon niet omkijken om te zien of het Nellie was of haar waarschuwen want hij moest een stap opzij doen om de knuppel te ontwijken. De alcohol had zijn evenwicht verstoord. Hij wankelde en viel met zijn hoofd tegen de punt van een zwaar mahoniehouten bijzettafeltje dat naast het raam stond. Hij voelde zijn botten kraken en een felle pijnscheut benam hem de adem. De kamer draaide voor zijn ogen. Zwarte vlekken belemmerden hem het zicht en hij moet een paar keer knipperen; hij vocht om bij bewustzijn te blijven. De knuppel had hem gemist, maar die had blijkbaar iets of iemand anders geraakt, want hij had een klap gehoord, gekraak en een zware doffe plof, zoals een die je hoorde als iemand op de grond viel. De houten vloer had hij voelen trillen en probeerde zich om te draaien om te zien waar die man zich in de kamer bevond toen hij voelde dat hij zich niet kon bewegen van de pijn; zijn hoofd kon hij maar een paar centimeter optillen. In zijn ooghoeken zag hij die bezeten slungel met zijn armen slap langs zijn lijf en de knuppel nog in zijn hand. Hij leek verstard en keek met open mond naar iemand die op de grond lag. Uit de kleding zag hij dat het Nellie moest zijn. Er liep rood vocht langs haar hoofd dat op de grond gutste in een kring van een steeds groter wordende plas bloed.

John kreunde. ‘Wat heb jij nou gedaan, klootzak!’ De pijn belette hem om verder praten. Hij voelde paniek, er moest een ambulance komen, maar hij kon niets doen. Hij voelde de

stekende pijn in zijn heup en deed een poging om haar richting uit te kruipen, maar dat lukte niet. Het werd zwart voor zijn ogen en hij viel in een donker gat.

‘Dit is niet wat ik wilde,’ zei de indringer met gebroken stem, ‘dit mag niet, dit kan niet waar zijn.’ Maar er was niemand die hem hoorde.

De gordijnen bolden opnieuw op toen de tuindeuren met een zwaai werden opengegooid. De lange velours stof werd met een ruk opzijgeschoven en twee agenten richtten hun wapens op de indringer.

‘Gooi die knuppel weg, nu!’

De deur naar de hal werd opengegooid en er verschenen nog twee agenten die hun wapens op de man richtten.

‘Geef je over! Op de grond!’ schreeuwden ze.

Lusteloos en verdoofd liet de indringer de knuppel uit zijn hand glijden en liet zich op zijn knieën zakken met zijn handen in de lucht. De indringer werd tegen de grond gedrukt en in de boeien geslagen.

* * *

Over de intercom werd druk heen en weer gecommuniceerd. In de verte was een sirene te horen die steeds dichterbij kwam. Af en toe kwam John bij bewustzijn en voelde een bonkende koppijn. Hij kon zich niet goed oriënteren.

‘Wat gebeurt er? Waar ben ik?’ Hij zag Nellie liggen en herinnerde zich weer wat er was voorgevallen.

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg hij kreunend aan een broeder die op dat moment geconcentreerd zijn bloeddruk aan het meten was, terwijl er voorzichtig iets onder hem werd geschoven.

Rondom hem liepen ambulancebroeders en politie druk heen en weer. Vier man waren er nodig om hem op de brancard te tillen.

‘Een..., twee..., drie..., die is allang geen acht pond meer,’ zei de broeder.

‘Tja, dat heeft wat gekost,’ zei de ander.

Toen hij op de brancard lag kwam een agent naar hem toe. Z’n gezicht stond serieus en hij keek hem met gebogen hoofd aan.

‘Het spijt me van Nellie,’ zei hij voorzichtig. ‘Ze was op slag dood. Wat is haar achternaam?’

Hij voelde zijn hart tegen zijn ribbenkast tekeergaan. De adrenaline gierde door zijn lijf en een krop verstikte zijn keel. Hij voelde tranen als straaltjes over zijn wangen lopen en realiseerde zich dat hij huilde. Hij besepte dat hij lang niet meer had gehuild. *Wat moet ik zonder Nellie? Wat moeten haar kinderen zonder haar? Wat erg voor Bianca en Tom.* Dacht John voordat hij opnieuw wegzonk in een diepzwart gat.

De ambulance schokte als een kameel heen en weer waardoor hij bij bewustzijn kwam. De verdoving die ze hem hadden gegeven werkte niet goed. Hoe graag hij het ook wilde onderdrukken, een paar kreunen ontsnaptten aan zijn mond.

‘Waarom maken ze eigenlijk ambulances zonder goede veringen? Mijn eigen auto zweeft over de weg, maar deze auto..., ongelooflijk.’

De verpleegkundige keek hem verbaasd aan, maar zei op een kalmerende toon: ‘we zijn er bijna meneer Fisher, nog even volhouden.’ De broeder prikte een naald in zijn hand en bevestigde daar een slangetje aan. John probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd.

Die indringer had het op mij gemunt, maar hij had Nellie geraakt. Hij voelde zich draaierig en misselijk. Een bak werd hem net op tijd voorgehouden. Alles kwam eruit; de maaltijd van die avond en de liter whisky. Uit z’n neus droop nog een sliert en z’n neus prikte.

‘Het is mijn schuld dat Nellie dood is,’ zei hij kermend en spuugde het laatste restje uit.

De broeder keek hem aan en John zag hem denken “*dat klopt klootzak, jij hebt veel meer op je geweten dan alleen deze vrouw*”. In plaats daarvan zei de broeder op professionele toon: ‘Alles komt goed, maakt u zich nu maar geen zorgen.’ Had hij het zich verbeeldt? Of had de broeder echt die gedachte gehad? Soms kon hij niet meer onderscheiden wat iemand werkelijk dacht of wat hij had gezegd. Het werd weer zwart voor zijn ogen en hij zonk weg in de vredige diepte.

De collega had de broeder meewarig aangekeken.

‘Weet je wel wie dit is?’ vroeg ze fluisterend nadat ze had gecontroleerd of John bij bewustzijn was.

‘Jazeker, natuurlijk weet ik dat.’

Zware deuren gingen automatisch opzij toen de ambulance de spoedeisende hulp binnenreed. Hij was opnieuw wakker geschrokken toen ze schokkerig zijn brancard naar buiten schoven. Het rook hier smerig. Naar benzine, teer en bloed. Hij zag containers staan met uitpuilend vuil. De brancard werd naar binnen gereden alsof het een pallet met dozen was. Ze reden hem hem door een lange, met tl-buizen verlicht gangenstelsel, met klapdeuren die vanzelf opengingen, totdat ze hem, zonder iets te zeggen of aankeken in steriel, koud en ongezellig kamertje achterlieten. Daar lag hij dan, met knallende koppijn en pijn in zijn heup. Wat nu? Hoe laat zou het zijn? Hij dommelde weer weg, niet wetende dat in de andere kamer een vergadering plaatsvond waar een discussie ontstond of John Fisher het recht op zorg had of niet. De meesten vonden van niet, want ten eerste was hij niet gevaccineerd en ten tweede, als andere ongevaccineerden zorg werd ontzegd, waarom zou John Fisher er dan wel recht op hebben, zeker na wat hij had aangericht?

‘Ik begrijp jullie frustratie,’ zei het hoofd van de financieel directeur en hij wees met zijn wijsvinger ieder in de kring aan terwijl hij sprak. ‘We kunnen lang en kort praten over wat wel en niet hoort of goed is, maar het ziekenhuis heeft het geld hard nodig, anders volgen er nog meer ontslagen. Het gaat dus om jullie eigen portemonnee. We zijn genoodzaakt om valsheid in geschrifte te plegen en John Fisher aan te merken als gevaccineerd, anders heeft niemand van ons binnenkort nog een baan. Er zijn gewoon te veel mensen die niet ieder jaar vier keer een booster halen, dus bijna iedereen die hier tegenwoordig binnenkomt staat geregistreerd als ongevaccineerd met een rood kruisje. Vanaf nu gaan we dat anders doen. Laat ik duidelijk zijn: Iedereen heeft recht op zorg!’

De hoofden van de aanwezigen zakten een voor een langzaam naar beneden nadat ze elkaar in de ogen hadden gekeken en telepathisch het antwoord op elkaars gezicht konden lezen. ‘Goed, dan begrijpen jullie de situatie en kunnen we allemaal weer aan het werk.’

Blauwe en witte jassen schreden stilzwijgend door de deur terug de gang op en verdwenen door de klapdeuren naar hun plaats in het gebouw.

* * *

Als een zombie was hij met bed en al naar allerlei onderzoekskamertjes gereden. Nu lag hij weer alleen, maar dan in een andere kamer met oranje gordijnen die een warme gloed aan de wit steriele muren gaven. Hij voelde zich moe en leeg, in shock en verlamd door verdriet. Het irriteerde hem dat hij geen kussen had gekregen. Hij wilde graag rechtop zitten, maar dat mocht niet,

had een verpleegkundige gezegd. De pijn was milder nadat ze hem morfine hadden gegeven.

De geur van de bloemen op zijn nachtkastje overstemde de chemische lucht die zoals gewoonlijk in een ziekenhuis hing. Hij hoorde ver stemmen in de gang en het geluid van voetstappen kwam zijn richting uit. De deur ging geruisloos open en er verschenen twee vrouwen in blauwe jassen.

‘Dag meneer Fisher,’ zei de kortste met een zachte stem.

‘Ik kom u vertellen wat we tijdens de onderzoeken hebben vastgesteld en wat we verder met u zullen gaan doen.’

Hij zag alleen haar ogen, de rest was afgeschermd door een mondkapje en een scherm dat rond haar hoofd was bevestigd. Een paar handschoenen en een complete overall bedekte de rest alsof ze voorbereid was op een maanlanding.

‘Dag dokter. Nou, vertel het me maar.’ Zo erg kan het toch niet zijn?

‘We hebben het rapport gelezen waarin staat dat er een overval is geweest bij u thuis en dat u bent gevallen. Kunt u zich dat nu nog herinneren?’

‘Nou en of, die beelden blijven maar komen.’

‘Dat is vervelend ja, dat begrijp ik. Het spijt me om te moeten vertellen dat uit de foto’s is gebleken dat u tijdens de val uw heup heeft gebroken, uw arm is gebroken en u heeft een zware hersenschudding. Ik heb van de verpleegkundigen gehoord dat u graag rechtop wilt zitten, maar dit is dus de reden waarom u plat moet blijven liggen.’

Hij wist hoe laat het was. Een zware hersenschudding. Nou, dan zou hij weken plat moeten blijven liggen. Hij observeerde de dokter om te zien of ze het echt meende.

‘Wat voor u misschien als een verrassing komt, meneer Fisher: We hebben tijdens bloedonderzoeken bij u ook diabetes type twee

geconstateerd,' zei ze zacht. Ze keek hem vragend aan en wachtte op zijn reactie. John zag haar blik, maar het kwam werkelijk niet binnen wat ze zojuist had gezegd.

'Meneer Fisher, ik zie dat u zich zorgen maakt en ik denk dat u mij misschien niet zo goed begrijpt, maar dat is normaal bij een zware hersenschudding. We zullen deze informatie nogmaals herhalen als u aangeeft dat u het niet heeft begrepen.'

John knikte. Dat laatste begreep hij wel. Dat ze begreep dat hij het niet had begrepen.

De dokter ging verder: 'Er komt deze week een diabetesverpleegkundige bij u om u te leren wat u moet doen en laten en u krijgt een speciaal dieet. Ze keek naar haar notities.

'En als laatste: uw botten zijn gebroken door de val, maar die breken niet zomaar. De oorzaak is de osteoporose die u waarschijnlijk heeft ontwikkeld door het roken en overvloedig alcoholgebruik. Ik adviseer u daarom dringend om met beide te stoppen. Als u dit niet doet, dan kan dat op korte termijn uw leven kosten.'

Hij zag haar ogen indringend op hem gericht. Ze wachtte opnieuw op een reactie van hem, maar hij had werkelijk geen idee wat ze had gezegd. Ze keek haar collega aan en zei alsof hij er niet bij was: 'Ik ben bang dat we nog een paar keer langs moeten komen.' Haar collega knikte.

U zult hier een tijdje moeten blijven meneer Fisher. Heeft u iemand die spullen kan komen brengen? Familie?' vroeg ze mompelend vanachter het ongemakkelijke masker.

John draaide zijn hoofd opzij en keek de arts voor het eerst recht aan. Hij werd kalm van haar stem en haar ogen en ze had iets sensueels.

'Heeft mijn persoonlijke assistent nog niet gebeld? Haar naam is Marian De Meeter.'

‘Ja, ik zie dat ze hier als contactpersoon staat, maar omdat ze geen familie is, mag ze u niet bezoeken.’

‘Ik heb op dit moment geen contact met mijn familie.’

‘Het spijt me, we hebben huisregels. Die kunnen we niet voor Jan en alleman aanpassen.’ De dokter was redelijk van haar stuk gebracht en hipte van het ene naar het andere been.

‘Marian regelt altijd alles voor me. Jullie moeten haar gewoon doorlaten,’ zei hij dominant en ging verder, ‘jullie bepalen niet voor mij wie er wel en niet bij me mag komen. En anders maak ik er meteen een rechtszaak van.’

De twee vrouwen keken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan en in onderlinge verstandsverhouding haalden ze allebei hun schouders op.

‘Prima, dan we zullen zien wat we voor u kunnen doen,’ zei de arts.

Hij was stukken kwijt, wist niet precies meer wat er was gebeurd. Beelden kwamen en gingen en het gevoel van verdriet bleef. De arts schreef iets op. Hij sloot zijn ogen. Hij was zo moe.

‘De politie is hier om met u te praten’ zei ze, terwijl ze aan het schrijven was, ‘maar ze moeten nog even geduld hebben. We geven u pijnstillers en een slaapmiddel. Zodra de alcohol en de drugs uit uw bloed zijn verdwenen gaan we u opereren. Uw heup gaan we vervangen met een prothese en uw arm gaat in het gips. ‘Hoort u mij meneer Fisher?’

Hij had zijn ogen gesloten en ademde zwaar.

‘Correctie. Slaapmiddel is niet nodig.’ Ze streepte de notitie voor een slaapmiddel door.

* * *

Ver weg hoorde hij zoemen en piepen. Z'n ogen openen lukte niet. Hij probeerde nogmaals zijn ene oog op een kiertje te openen, maar het licht in de kamer was te fel.

O, pijn in mijn hoofd.

John scande z'n lichaam. *M'n arm doet zeer en ik voel m'n benen niet. Shit, wat is er gebeurd?* Het felle licht maakte dat de hamer nog harder tegen zijn schedel bonkte.

‘Hallo John, hoe gaat het nu met je?’ zei Marian.

Ze had zacht gesproken, maar hij schrok en draaide zijn hoofd. Ze pakte zijn hand beet en kneep er zachtjes in.

‘Ben je wakker?’

‘Ja, maar ik schrok me dood. En het licht is te fel.’ Zei hij kortaf.

‘Ik zal even kijken of ik het kan dimmen.’ Hij hoorde het geluid van haar hakken door de kamer.

‘Zo beter?’

Langzaam deed hij zijn ogen open en keek eerst de kamer rond en bleef met zijn ogen rusten op de apparatuur en de slangen die aan hem bevestigd waren.

Hij kreunde door en de herinnering aan Nellie die hij op de grond zag liggen in zijn kantoor, met opengesperde ogen en een gapende wond in haar hoofd. Hij sloot zijn ogen weer om de herinnering te verdringen.

‘Waar is Nellie nu?’ vroeg hij.

‘Nellie is direct na het onderzoek overgebracht naar het mortuarium,’ zei ze en vervolgde, ‘het huis is helemaal onderzocht en afgeplakt als crime scene. Bizar, echt.’

‘Wat moet ik nu zonder haar,’ zei hij.

‘Tja, wat moeten we allemaal zonder haar, John,’ verbeterde ze hem en vervolgde, ‘ik zal haar missen. Ze was als een tweede moeder voor me.’

John keek naar haar gezicht. Haar heldere blauwe ogen waren rood en er gleeed langzaam een traan over haar wang. Hij had Marian in al die jaren nooit eerder zien huilen. Misschien had ze dat wel gedaan, maar niet in zijn bijzijn. Het raakte hem en hij bleef geïntrigeerd kijken hoe haar gezicht samentrok bij iedere snik en klopte zachtjes op haar hand die ze op zijn bedrand had gelegd.

‘Nou, daar zitten we dan, zei hij na een paar minuten stilzwijgen. Tenminste, ik lig en jij zit. Wie had ooit gedacht dat dit kon gebeuren. Wat een toestand. Heb je haar familie al ingelicht?’ vroeg hij.

‘Jeetje John, ja natuurlijk. Dat heb ik vorige week toch direct dezelfde dag nog gedaan?’

Met zijn gezicht vol ongeloof wilde John rechttop gaan zitten. Marian duwde hem zachtjes terug in bed.

‘Vorige week? Hoe lang lig ik hier in godsnaam dan al?’ Hij schraapte zijn keel.

‘Rustig maar John. De verpleegkundige heeft gezegd dat je vergeetachtig zou zijn, maar blijkbaar ben je meer vergeten dan ik me realiseerde. Ze keek de kamer rond en zocht naar woorden.

‘Het is acht dagen geleden, John,’ zei ze zacht.

‘Acht dagen!’

‘Ja, John. Je bent geopereerd en je hebt een delirium gekregen na de operatie omdat je van de een op andere dag geen alcohol meer kreeg. Ook door de zware hersenschudding schijn je veel te zijn vergeten. Driedubbel geluk,’ zei ze terwijl ze haar neus snoot in een stuntelige poging met de bedoeling om het allemaal wat luchtiger te maken.

Hij pijnigde zijn hersens terwijl hij de kamer rondkeek om zich maar iets van wat ze vertelde te kunnen terughalen in zijn geheugen.

Marian deed nog een poging hem te helpen. ‘Je bent wel wakker geweest, maar blijkbaar ben je alles weer vergeten. Dat zal wel door die hersenschudding komen. Ze zeggen dat het goed komt met je geheugen, maar dat het wel even kan duren.’

‘Mijn God, Jezus. En de begrafenis?’

Hij voelde tranen over zijn wangen lopen. Hij had niet gemerkt dat hij huilde en schaamde zich tegenover Marian.

‘Die is morgen. Ze hebben gewacht totdat alle bewijsmaterialen waren verzameld en hebben een autopsie gedaan. Ze griste een paar tissues uit een doos die op het nachtkastje stond en reikte hem er een paar aan die hij uit gewoonte met zijn rechterhand wilde pakken, maar die zat tot aan zijn schouder in het gips.

‘Hoe kun je nou met links snuiten?’ zei hij op een beschuldigende toon, alsof het haar schuld was dat hij er zo bij lag.

‘Ik begrijp dat je in de war en boos reageert, maar iedereen is verdrietig,’ zei ze in een poging om hem te troosten.

Ze kon praktisch en snel allerlei zaken regelen, maar toch wist ze niet goed hoe ze moest zeggen dat ze snel naar een nieuwe huishoudster op zoek moesten gaan. Was er een juist moment? Kon ze het direct in de ring gooien? Ze vond het moeilijk, want Nellie was nog niet eens begraven. Ze wist hoe haar baas was, die als een olifant in een glazen kast tekeer kon gaan. Ze ging het maar gewoon zeggen.

‘John, we moeten op zoek naar een nieuwe huishoudster.’ Ze keek hem strak aan en hield haar adem in. Hij keek de andere kant op, kon hier nog even niet op reageren. Wilde het niet horen. Wilde zich er niet mee bezig houden.

Ze zag dat hij het moeilijk had, maar ze wist ook dat hij gemakkelijk zijn emoties opzij kon zetten als het nodig was. Ze moest geduld met hem hebben en wachten totdat hij er zelf op terug zou komen. Zo ging dat nou eenmaal met hem. *Maar toch,*

zo heb ik hem nog nooit gezien,' dacht ze. Ze vond hem er maar vreemd klein, zwak en afhankelijk uitzien in dat grote witte bed. De dekens bolden op waar zijn buik ongeveer moest zitten en zijn gezicht had een vreemde bleke kleur. Zijn rechterarm was ingepakt in gips tot aan zijn schouder. Ze had gehoord dat hij, nadat zijn roes vorige week was uitgewerkt, geopereerd was en een totale prothese had gekregen van heupkom en kop.

Hij probeerde de tissue op het kastje naast hem te leggen, maar het viel op de grond. 'Verdomme. Marian, wil je ervoor zorgen dat ik hier zo snel mogelijk weg kan? Richt thuis maar een ziekenkamer in en zorg voor een verpleegkundige.'

De gevallen tissue bracht ook haar weer terug op bekend terrein en er schoot haar weer iets te binnen.

'Ik zal het regelen,' zei ze zakelijk. Dit was in ieder geval weer de oude John. Ze voelde zich kwetsbaar als hij zo tekeering terwyl ze zat te huilen. Ze moest zich snel herstellen, het was tenslotte gewoon haar werk.

Op dezelfde toon ging ze verder, 'de politie zit hier sinds het gebeuren dagelijks op de gang te wachten tot je bijkomt. Ze willen je spreken.'

'Moet dat nu?' Hij vertrok zijn gezicht alsof hem werd gevraagd om de afwas te doen.

'Je hebt ze al dagen van je afgehouden. Ik denk dat je er nu beter aan doet om ze te woord te staan. Voor je eigen bestwil,' voegde ze eraan toe.

Een man met middelmatig postuur en grijze haren trok een stoel naar zich toe en deed de knoop van zijn blauw wollen jas los, waardoor er een trui en spijkerbroek zichtbaar werden. Hij zag er rustig en betrouwbaar uit, maar door zijn kleding kwam hij niet serieus over als politie. Twee mannen in uniform stonden bij de deur.

‘Zo meneer Fisher, kunnen we u een paar vragen stellen?’

‘Kunnen of moeten,’ vroeg John bars. De man negeerde zijn opmerking alsof hem dagelijks zulke retorische vragen werden gesteld.

‘Ik ben rechercheur Daamen en ik en mijn team,’ hij wees zonder te kijken met zijn potlood over zijn schouder richting de deur, ‘doen onderzoek naar de moordaanslag op u en de moord op Nellie Vermeulen, uw huishoudster. Allereerst gecondoleerd met uw verlies. Ik heb begrepen dat ze al vele jaren bij u in dienst was.’

‘Dat klopt,’ zei hij zacht en stuurs perste hij er nog een ‘bedankt’ uit.

‘Hoe was uw relatie met mevrouw Vermeulen?’

‘Ze was al meer dan vijfentwintig jaar bij ons in dienst. De laatste jaren woonde ze bij ons in, sinds haar man was overleden. We hadden een soort familieband,’ zei hij op een manier alsof hij het tegen zichzelf had en er zich nu pas over verbaasde. ‘Ze was een van de weinigen die ik nog kon vertrouwen.’

‘Wat is er volgens u precies gebeurd?’

‘Die vent stond ineens in mijn kantoor en wilde me gaan slaan met een honkbalknuppel. Ik ben gevallen. Ik wist niet dat Nellie achter me stond. Ik denk dat hij Nellie heeft geraakt op het moment dat hij me wilde slaan met die knuppel.’

‘Hoe kon het dat mevrouw Vermeulen wist van de indringer?’

‘Ik had voor de zekerheid op een alarmknop onder het bureau gedrukt nadat ik het gevoel had dat er iemand binnen was geslopen. Nellie wist van het stille alarm. Daar heb ik haar een tijd geleden over verteld en haar pieper was ermee verbonden. Ze wist wat ze moest doen als ze het alarm hoorde. Ik denk dat ze eerst jullie heeft gewaarschuwd en vervolgens naar mijn kantoor is gekomen.’

‘Juist, ja. Dit is wat wij ook hebben vastgesteld.’

Zware wenkbrauwen krulden naar binnen en met het potlood tussen zijn lippen staaarde hij bedachtzaam naar zijn notitieboekje. Alsof hij het precies getimed had, kwam hij met een andere toon uit de hoek zetten.

‘Weet u waarom die man bij u binnen is gedrongen? Wat wilde hij?’

John was meteen op zijn hoede, hij voelde dat deze man hem niet mocht.

‘Ach,’ zei John terwijl hij zijn gezonde schouder optilde en de

indruk wekte dat hij had geaccepteerd dat hij niet geliefd was, ‘ik heb zoveel vijanden. Ik neem aan dat het een van de mensen is die een rechtszaak tegen me heeft aangespannen. Ik denk dat mijn advocaat Philip Bos u dat beter kan vertellen.’

‘Goed, dan nemen we contact met hem op,’ en vervolgde, ‘u krijgt politiebescherming zolang we dat nodig achten,’ zei de rechercheur met een opgetrokken wenkbrauw en op een autoritaire toon die geen tegenspraak duldde.

‘Dank u wel, maar dat is niet nodig. Ik denk niet dat die man nog een keer langs komt.’

‘Dat wil niet zeggen dat uw andere zogenaamde vijanden niet nog een poging zullen wagen. Die indringer zit voorlopig nog wel een paar jaar vast en zal binnenkort worden veroordeeld voor een poging tot doodslag op u en moord op mevrouw Vermeulen. We hebben voldoende bewijzen,’ zei hij en klapte zijn notitieboekje dicht en stak hem in zijn binnenzak. ‘Maar we verwachten nog wel een officiële getuigenverklaring van u. Zodra u daartoe in staat bent komt u naar het bureau.’

‘Ik word bewaakt,’ zei hij sarcastisch. ‘Tjongejonge, dat kan er ook nog wel bij.’

‘We zijn op de hoogte van uw situatie en laten niets aan het lot over, meneer Fisher, of u het nu leuk vindt of niet.’

Hij kon er niets tegenin brengen. Ook dat zou hij gewoon over zich heen moeten laten komen. Hij had weer niets te vertellen.

‘We zijn achter een aantal zaken gekomen waar we meer duidelijkheid over willen hebben, meneer Fisher.’

‘Nou, zeg het maar.’

‘Het schijnt dat u al een aantal maanden wordt lastiggevallen en geïntimideerd via uw telefoon en computers.’

‘Dat klopt, ja,’ zei hij gepikeerd en vervolgde boos: ‘Hebben

jullie in al mijn spullen zitten snuffelen? Zelfs in mijn computer?' Zijn hart bonsde hard tegen zijn borstkas.

Rechercheur Daamen keek op en bestudeerde Johns gezicht. 'Dat is protocol inderdaad als er een moord is gepleegd, meneer Fisher,' en vervolgde: 'Waarom heeft u hier geen melding van gemaakt of aangifte gedaan?'

Hij voelde zich gefrustreerd. Hij zat al jaren gevangen in zijn eigen huis, eerst door die lockdowns, toen belaagd door journalisten, daarna door slachtoffers, die hacker en nu ook nog door de politie. Hij moest het laten bezinken. Had hij nog enige vrijheid? Wat kon hij wel en niet vertellen? Hij wilde niet zomaar alle privé zaken openbaar maken. En nu hij daarover nadacht, realiseerde hij zich dat hij totaal geen privacy meer had. Alles lag al op straat. Dat bleek nu ook weer.

Op gefrustreerde toon ging hij verder: 'ik heb al een paar keer een nieuwe computer en telefoons gekocht en daarmee dacht ik dat het zou stoppen,' zei hij vermoeid. Z'n ogen werden zwaar en hij had moeite om ze open te houden.

'Waarom heeft u dan geen aangifte gedaan?'

Hij staaarde voor zich uit in het niets.

'Meneer Fisher..., hallo..., wat heeft u daarop te zeggen, begrijpt u mijn vraag? Wie heeft uw computer gehackt?'

De verpleegkundige was binnengekomen en zag de rechercheur over John heen gebogen, wapperend met zijn hand voor de ogen van John, die niet reageerde.

'Dat is het delirium, zoals u is verteld. Hij valt af en toe nog weg,' legde ze uit.

'Weet u ook wie uw computer heeft gehackt?' probeerde de rechercheur weer.

'Meneer Fisher...?' Hij stampte met zijn voet op de grond.

‘Verd...’ En draaide zich om naar zijn collega’s, die hun schouders ophaalden.

‘Het is genoeg voor vandaag, ik verzoek u dringend om nu weg te gaan.’

Rechercheur Daamen knoopte zijn jas dicht, draaide zich met een rood hoofd om. De andere mannen volgden hem de kamer uit.

‘Hebben we daar nou zo lang op moeten wachten?’ zei hij geïrriteerd toen ze naar buiten liepen.

‘Wat denk jij?’ vroeg hij aan de man die links van hem liep. ‘Ach ja...’ zei hij en trok zijn schouders op. Hij stak een stuk kauwgom in zijn mond en bood zijn collega’s ook een reepje aan.

‘Ik denk dat hij de waarheid spreekt. We hebben ook geen enkel ander bewijs,’ zei de man die rechts van hem liep.

‘Oké, duidelijk.’ Gedrieën liepen ze de straat op. ‘Next case,’ zei hij.

Het water liep nog steeds in straaltjes van zijn lijf en kwam terecht op de badhanddoek die hij nonchalant om zijn heupen had geslagen. De enorme industriële klok die op drie meter hoogte boven in de loft hing gaf aan dat het half vier was. De zon zou zo opkomen. Zijn natte rasta haren zouden nog een tijdje blijven druppelen. Tom nam meestal eerst een douche voordat hij zijn Kriya Yoga oefeningen ging doen. Pas geleden had hij een online initiatie bijgewoond van een Indiase goeroe in de Shambhavi Mahamudra en nu moest hij nog veertig dagen lang, twee keer per dag deze oefeningen blijven doen, en dat daarna nog zes maanden dit een keer per dag volhouden; tussen een half uur voor en na zonsopgang en in de avond een half uur voor en na zonsondergang. Hij had nog even de tijd om iets anders te doen. Het licht van zijn toetsenbord verlichtte de ruimte tot aan het vier meter hoge plafond en hij typte het wachtwoord in.

‘Goeiemorgen.’ Ze geeuwde en draaide zich weer om in het

grote bed dat aan de andere kant van de kamer stond. Hij keek naar Isa en de blik in zijn ogen verzachtte.

‘Goeiemorgen, schat. Lekker geslapen?’ Hij liep naar het bed, kroop tegen haar aan en stopte zijn neus in haar warme nek. Ze rook nog naar slaap. Tussen het kussen van haar schouder en nek door zei hij, ‘ik ga zo aan de slag, het is nog nacht. Blijf nog maar even slapen, dan krijg je straks een ontbijtje op bed.’

‘Mmm, lekker.’ Ze aaide hem over zijn natte rug en liet hem snel los.

‘Ah bah, je bent nat,’ zei ze slaperig en draaide zich op haar andere zij. Hij droogde zich af en bond de handdoek om zijn haren en ging nog even tegen haar rug aan liggen. Met zijn arm over haar heen, bedekte zijn hand haar zachte warme borst. Hij genoot ervan om in alle stilte ’s morgens te kunnen werken omdat zijn brein dan functioneerde als een supercomputer. Maar nu wilde hij bij haar zijn. Zijn verliefdheid was nog sterker geworden in de afgelopen dagen en hun gesprekken liepen steeds uit op een langdurige vrijpartij. *Mijn lieve mooie Isa*, dacht hij, en snoof met dichte ogen haar geur en warmte op.

‘Hoe voel je je vandaag?’ vroeg ze.

‘Ik moet aan het werk, maar je leidt me af. Je ruikt zo lekker.’

‘Waarom sta je eigenlijk zo belachelijk vroeg op en ga je zo belachelijk vroeg aan het werk?’ Ze klemde zijn hand nog strakker tegen haar borst.

‘Mijn mailbox staat nog vol. Ik moet nog wat mensen antwoord geven. Ik heb inmiddels meer dan vijfhonderd foto’s en berichten ontvangen.’

‘Van die slachtoffers?’ vroeg ze.

‘... Familieleden van de slachtoffers.’ Verbeterde hij haar. ‘De meeste slachtoffers kunnen dat zelf niet meer. Blijkbaar heb ik hun vertrouwen eindelijk gewonnen. En ik heb nu een programma